

kas sa ka ei lähhá kirrikusse? kúl ma watan koddó járrele, sest sa olled jo enne ikka saggedaste kirrikus káinud?"

Omnia tütre wiimse sõnnade peale jäi temma nenda mõtlema: „Kui ma häil päiwil Jum- mala kojas káisin, paljo ennam peaksin kur- wail päiwil seina omma taewase Jēsa ette ennast allandama!“ ja nenda pani ennast ri- deesse ja láks.

Kui ta kirriko sisse astus, siis istus ta úhhe posti warjo, kus teised tedda surest ei woinud náhha. Siin kulis temma, kuida õppetaja Jummalá suurt árrarákimatta heldust rahwale árrafelletas, ja kuida rahwas saggedaste tui- mad ja tánnamatta Temma wašto on ja wil- letsusse aeal Temmast koggoni árra lahkuwad ja langewad ebbausso ja káksipiddi mõtlemisse sisse, kui kássi mitte nenda ei kái, kui súdda tahhab ja himmuštub; agga iggáiks peab om- ma koorma kandma!

Sedda keif pani se waene lest kuma sil- maweega táhhele ja andis keif omma ello Jum-

mala holeks, kuida temma sedda isfi seab ja láks rahhulisse súddamega koeo.

Sedda halledust ja nutmist, kirrikus, olli üks jõuakas perremees emalt táhhele pannud, mis temma súddant wágga ligutanud; agga arwas, kes teab, mis waew tedda rõhhub. Párrast Jummalá tenistust, ei olnud selle meh- hel ommeti mitte rahho, waid párris selle lesse ello luggo járrele ja sai nüüd arro, et temmal táieste pudus ja kitsas káes olli; et põld huk- ka láinud ja lehm árra surnud, ning et nüüd keif ndu otsas olli.

Kui naene õhtul perotulle ees omma laste- ga istus ja neid trõdstis, ütles weel: „Kui meie kitses- tal sureks saab, siis lúpsame sedda jälle, ja kui meie holega tööð teme ja kofko hoiame, ehk same ka wimaks lehma jälle.“

Kui emma alles rákis, kuulsid lehma õues ammuwad, mis neid jälle kurwaks teggi, sest nad arwasid wderast loma õues ollewad. Kor- raga kuulsid ukse tagga kopputawad ja pea as- tus wderas mees sisse ja ütles: „Armas nae- setenne! üks hea sõbber satis sinnule úhhe leh-